

Lliurament del Premi Pere Casaldàliga a la Solidaritat

► L'Associació Casal Claret de Vic, entitat que treballa per la integració dels immigrants i la convivència, ha estat guardonada amb el Premi Pere Casaldàliga a la Solidaritat «per ser un exemple admirable d'un treball solidari a favor dels col·lectius febles i per desenvolupar projectes amb un alt contingut humanitari i social», segons va anunciar Josep M. Carrillo, president del FICNA, entitat organitzadora del Festival Internacional de Cinema Solidari (CLAM) i promotora d'aquest guardó. En la foto, un moment de l'entrega del guardó el diumenge 3 de maig passat.

En la foto, un moment de l'entrega del guardó el diumenge 3 de maig passat.

GLOSSA

Que Déu ens guardi fins demà

Rebo un correu electrònic d'un religiós sirià. «Un diumenge terrible. Dues explosions han tenallat la ciutat. He celebrat la missa dominical. Normalment hi assisteixen entre quatre-centes i cinc-centes persones: avui n'eren vuitanta. La gent té por. Durant la missa els murs de la catedral vibraven, la gent tremolava i l'Evangeli parlava del Bon Pastor que no abandona el seu ramat. Què dir? Mantinguem-nos units en el Senyor perquè Ell ens sosté davant els nostres temors.» La persecució ha acompanyat sempre el pelegrinatge dels cristians per la terra. Jesús és el nostre referent. La seva pobresa i el seu abaixament a la creu també són actuals en aquestes situacions en què les tenebres es volen imposar a la llum.

«De nit els combats s'intensifiquen. Aquesta nit és terrible. Les bombes cauen molt a prop nostre. La gent experimenta uns trenaments dolorosos: sobtadament s'enfonsen els edificis i desapareix tota la història personal i tots els records. Resten només les runes i les persones que tremolen, espantades, desproveïdes materialment i psicològicament de tots els objectes que estimen, quan no han perdut, també, les persones estimades. Por, pànic i inquietud davant el que pugui passar de-

ma. Els rumors diuen que hi haurà combats ferotges. Pessimisme general. L'èxode dels cristians ha començat. Molts em diuen: «Tenim por de les nits, on podem dormir?» Una vegada més la comunitat cristiana mostra un esperit solidari. Tothom comença a acollir els desplaçats. Avui he vist en aquests barris Job, l'home provat.»

«Ara Déu m'ha deixat abatut, m'ha pres els qui m'envoltaven [...] i el cos afluït m'acusa» (Jb 16,7-8). Dificil tasca la d'encoratjar els altres quan s'experimenta la pròpia flaqueza. Déu dona, però, força als perseguits per causa del seu nom: la força dels qui afronten l'avui segurs de la fidelitat de Déu Pare.

Acaba el correu amb aquesta petició confiada: «Que Déu ens guardi fins demà. Que l'Esperit Sant em sostingui i em doni valor perquè sento una gran debilitat en el més profund de mi mateix». «A tot aquell qui em reconegui davant els homes, també jo el reconeixeré davant el meu Pare del cel» (Mt 10,32). Quan es defensa una causa justa, convé no defugir les dificultats, afrontar la prova i vèncer la por. Donar testimoni d'Aquell en qui es confia.

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Esperit també en política

El nostre somni és veure l'Esperit Sant també en l'àmbit de la política. La circumstància d'una convocatòria d'eleccions revifa en nosaltres les qüestions relatives a la nostra condició de ciutadans, que han de complir els seus deures cívics mantenint-nos fidels a la seva consciència. Alhora ens fa pensar en el problema de l'Església com a tal i la política, o en l'interrogant sobre la rellevància de la fe i la moral cristiana en el camp de l'exercici del poder i l'organització social...

Qüestions que podrien tenir una resposta clara, fins a un cert punt, si ens mantinguéssim en l'àmbit dels principis. Però que són cada vegada més complexes a mesura que descendim a allò que és concret.

Partim del supòsit que amb l'Evangeli a la mà ningú no podrà dir que és moralment obligatori votar un partit determinat (excepte en circumstàncies molt excepcionals). En principi, dins de la moral cristiana, hi caben diverses opcions polítiques, encara que no totes les que s'ofereixen són acceptables. La moral social i evangèlica marca un camí, unes fites, com són la defensa i promoció de la dignitat de tota persona humana amb els seus drets fonamentals, el respecte a la seva llibertat individual i col·lectiva, el principi de subsidiarietat, la propietat i la destinació universal dels béns, etc. Dins d'aquesta llera, hi caben diverses opcions polítiques, que accentuen un valor o un altre, segons la pròpia escala de valors i el judici que cadascuna fa de la realitat i de les respostes convenients i possibles.

Però la complexitat d'una resposta concreta davant les eleccions convocades actualment, es veu agreujada a causa del panorama que presenten avui les ofertes polítiques. A més de conèixer i valorar els programes de les diferents opcions, la situació actual ens exigeix, més que mai, «fiar-nos» d'uns o altres polítics.

«Fiar-nos», en primer lloc, de la política. És a dir, creure en la política com a tal. Saber que és necessària i que és possible exercir-la amb encert i segons uns principis morals, que creiem inalienables. Creure que és possible una política justa, honrada i democràtica. Creure que és possible un exercici del poder en nom del poble, orientat exclusivament a servir el bé comú.

Fiar-nos dels polítics, com qui es fia del metge, del jutge, del tècnic que arregla un electrodomèstic o de l'advocat. Aquest és un problema afegit, perquè el polític, per tal de merèixer la confiança, ha d'acreditar-se als nostres ulls. Avui més que mai ha de comptar la persona mateixa del polític.

Però, com s'acredita un polític davant el poble que l'ha de votar? Mitjançant les seves paraules i la imatge que dona. Però en aquests temps la demagògia i la construcció artificial de la imatge pública són molt fàcils. Serà millor fixar-se en els fets, en les seves obres i la seva trajectòria personal. I en això no convindrà abusar de la distinció entre «allò privat i allò públic»...

No ens avergonyeix demanar maximalismes. Voldríem polítics virtuoses. El somni d'un cristià és veure que l'Esperit Sant inspira i acompanya els polítics. Creiem que l'Esperit Sant busca intel·ligències, sensibilitats i voluntats que, desplegant un dels serveis més bells que hom pot fer als germans, ens ajudin a construir la ciutat.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

▶ **JOAN PLANELLAS**

Diàleg d'interès

El 2 de juny comença un nou curs *en línia* sobre ciència i fe (www.CienciaiFeBcn.com) —l'únic 100% *en línia* en l'Església catòlica a tot el món—, organitzat per la Facultat de Teologia de Catalunya (FTC) sota el patrocini del Pontifici Consell de la Cultura, amb el suport de la John Templeton Foundation. Tracten el cas Galileu, com coneix la ciència la realitat, la creació en un món en evolució, les cèl·lules mare, la neurociència... El Dr. Joan Planellas, vicedegà de la FTC, avança que el proper curs, a l'octubre, també es farà en anglès.

Quins reptes plantegen les ciències als creients d'avui?

La fe cristiana ha de tenir una actitud de diàleg clar i sincer davant la ciència empírica. D'aquí que cal una actitud d'humilitat per ambdues parts. La investigació teològica ha de tenir aquell rigor científic propi de les corresponents disciplines antropològiques, filosòfiques o històriques en el seu desplegament universitari. I a la ciència empírica li cal reconèixer una «raó àmplia»; és a dir: que no n'hi ha prou amb allò empíricament verificable, sinó que cal també la saviesa del context.

Per què la teologia ha de dialogar amb la nostra cultura?

La teologia ha de saber respondre als grans interrogants i preguntes de l'home d'avui. Per aquest motiu, més que mai ens convé un cristianisme que ressalti la unió estreta entre la causa de Déu i la causa de l'home. Perquè en Déu s'hi juga la sort de l'home. Però Déu no necessita que defensem el seu *estatut* ni els seus drets. És la sort mateixa de l'home que s'hi troba en joc.

Com s'implica la FTC en el diàleg ciència-fe?

És una dimensió molt present en el desenvolupament de les matèries pròpies, especialment en l'àmbit de la teologia fonamental.

Oscar Bardají i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Per un infant que ha de néixer

Oh Mare, Maria, tu que ho saps tot sobre la joia, la felicitat i la incertesa que tota mare sent pel seu fill encara no nascut.

Beneeix els pares i beneeix aquest infant. Protegeix aquesta petita vida amb tota la teva força, amb tota la teva cura.

Estimadíssima Mare, Maria, vetlla perquè aquest petit cor que bateja al si de la seva mare ningú no el colpegi abans de néixer i abans d'haver acomplert la missió en aquest món que el nostre Pare benvolent li ha donat.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

SER PADRES

El cambio de familia no es fácil

Se calcula que la mitad de los niños experimentan cambios importantes en su vida cuando uno o ambos padres separados construyen una nueva relación de pareja. Estos cambios son más notables cuando es el progenitor custodio el que vuelve a casarse, y también cuando el nuevo cónyuge, convertido ahora en flamante padrastro o madrastra, quiere que los hijos de su anterior matrimonio formen parte de la nueva familia.

No me cansaré de repetir algo que se olvida con extrema facilidad: el tiempo de los niños no puede medirse igual que el de sus padres. Las pausas, las cadencias, el tempo del armónico desarrollo infantil, tiene sus propios compases. Y los padres no tienen que pretender hacer coincidir sus previsiones del *calendario de sus sentimientos* con las de sus hijos.

Al consolidarse una nueva familia cruje todo el entorno habitual del niño. Su protectora red social sufre variaciones que la desequilibran, al menos momentáneamente. El nuevo matrimonio puede obligar, por ejemplo, a cambios geográficos importantes, con un mayor distanciamiento físico de los padres no custodios, abuelos y otros familiares y amigos. Los niños pueden cambiar a otras comunidades, con nuevos estilos de vida, o a nuevos barrios y nuevas escuelas.

Los adultos, a menudo con nuestras prisas, nos precipitamos e intentamos crear la nueva familia por la vía de urgencia de lo que denominamos la *integración instantánea*. Grave error. Los niños requieren que no se les apremie, que puedan digerir a su aire la nueva situación familiar que se les plantea.

Dr. Paulino Castells

(*Creer con padres separados*, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El Espíritu Santo y la memoria del corazón

La Biblia destaca sobremanera el valor de la memoria y del recuerdo. Tanto es así que, según Jesús, el Espíritu Santo «os recordará todo lo que os he dicho» (*Jn 14,26*).

La clave de esta capacidad de recordar reside en el corazón. Esta memoria se basa en recordar, es decir, en recuperar las vivencias custodiadas en el corazón, como María de Nazaret, que «conservaba todo esto en su corazón» (*Lc 2,51*).

En la Biblia, el corazón es el centro de la persona, donde residen los sentimientos y las emociones, pero también los pensamientos y las decisiones, los recuerdos y los proyectos.

Cuando el Espíritu Santo recuerda todo lo que Jesús ha dicho, significa que prepara el corazón humano para que germine la Palabra, una semilla que conserva su potencialidad a lo largo del tiempo y que fructifica en el momento oportuno. Entonces, recuerdos, sentimientos, ideas, proyectos y decisiones se aúnan y brota de nuestro interior un torrente de fecundidad.

Josep Otón

La mística de la Palabra, Editorial Sal Terrae del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

Es reprèn el temps de durant l'any

- 25. ■ Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.) [Sir 17,20-28 / SI 31 / Mc 10,17-27]. Sant Beda el Venerable (673-735), prev. i doctor de l'Església; sant Gregori VII, papa (1073-1085), abans monjo Hildebrand; santa Maria-Magdalena de Pazzi (Florència 1566-1607), vg. carmelitana. Sant Urbà I, papa (222-230) i mr.; santa Magdalena-Sofia Barat, fund. rel. del Sagrat Cor, a París (SCJM, 1800); santa Vicenta-Maria López Vicuña, vg., fund. rel. Maria Immaculada.
- 26. □ Dimarts** [Sir 35,1-15 / SI 49 / Mc 10,28-31]. Sant Felip Neri (Florència 1515 - Roma 1595), prev., fund. Congregació de l'Oratori (CO, 1551). Sant Zacaries, bisbe; sant Eleuteri, papa (grec, 175-189) i mr.
- 27. ■ Dimecres** [Sir 36,1-2.5-6.13-19 / SI 78 / Mc 10,32-45]. Sant Agustí de Canterbury (s. VI-VII), bisbe, abans monjo a Roma. Sant Juli, mr.; sant Berenguer, monjo. Beat Josep Tous (Igualada 1811 - Barcelona 1871), prev. i fund.
- 28. □ Dijous** [Is 52,13-53,12 (o bé: He 10,12-23) / SI 39 / Lc 22,14-20]. Jesucrist, Gran Sacerdot per sempre. Sant Germà, bisbe de París; sant Emili, mr.; santa Maria-Anna de Jesús Paredes, vg., de l'Equador.
- 29. ■ Divendres** (□ Urgell) [Sir 44,1.9-13 / SI 149 / Mc 11,11-26]. Sant Just (segle VI), bisbe d'Urgell; sant Pere Sans, bisbe de Fo-quien i màrtir a la Xina (1747), nat a Ascó (Ribera d'Ebre), dominic. Beat Feliu de Nicòsia, religiós caputxí; beat Ramon Escrivà i companys màrtirs.
- 30. ■ Dissabte** [Sir 51,17-27 / SI 18 / Mc 11,27-33]. Sant Ferran (1198-1252), rei castellano-ileonès, patró d'institucions diverses. Santa Joana d'Arc, vg., patrona de França; santa Emília, mare de sants (Basili el Gran, Gregori de Nissa i Pere de Sebaste, bisbes, i Macrina). Beat Pere Tarrés i Claret (Manresa, 1905 - Barcelona, 1950), prevere de la diòcesi de Barcelona; beata Baptista de Varano, vg.
- 31. □ † Diumenge vinent**, la Santíssima Trinitat (lit. hores: 1a setm.) [Dt 4,32-34.39-40 / SI 32 / Rm 8,14-17 / Mt 28,16-20]. Visitació de la Mare de Déu. Santa Peronella (*Petronila*), vg.; sant Pasqual, diaca.

DIUMENGE DE PENTECOSTA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,1-11)

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts.

Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar.

Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «¿No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, ¿com és que cadascú de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadócia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.»

▶ Salm responsorial (103)

R. *Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra.*

Beneix el Senyor, ànima meva. / Senyor, Déu meu, que en sou de gran. / Que en són de variades, Senyor, les vostres obres, / la terra és plena de les vostres criatures. R. Si els retireu l'alè, expiren / i tornen a la pols d'on van sortir. / Quan envieu el vostre alè, reneix la creació, / i renoveu la vida sobre la terra. R.

Glòria al Senyor per sempre. / Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet, / que li sigui agradable aquest poema, / són per al Senyor aquests cants de goig. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

(1Co 12,3b-7.12-13) *(La segona lectura, aquest any B, també pot ser: Ga 5,16-25)*

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 20,19-23)

(L'Evangelí, aquest any B, també pot ser: Jn 15,26-27; 16,12-15)

Al vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres». Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 2,1-11)

Al llegar el día de Pentecostés, estaban todos reunidos en el mismo lugar. De repente, un ruido del cielo, como de un viento recio, resonó en toda la casa donde se encontraban. Vieron aparecer unas lenguas, como llamaradas, que se repartían, posándose encima de cada uno. Se llenaron todos de Espíritu Santo y empezaron a hablar en lenguas extranjeras, cada uno en la lengua que el Espíritu le sugería.

Se encontraban entonces en Jerusalén judíos devotos de todas las naciones de la tierra. Al oír el ruido, acudieron en masa y quedaron desconcertados, porque cada uno los oía hablar en su propio idioma.

Enormemente sorprendidos, preguntaban: «¿No son galileos todos esos que están hablando? Entonces, ¿cómo es que cada uno los oímos hablar en nuestra lengua nativa? Entre nosotros hay partos, medos y elamitas, otros vivimos en Mesopotamia, Judea, Capadocia, en el Ponto y en Asia, en Frigia o en Panfília, en Egipto o en la zona de Libia que limita con Cirene; algunos somos forasteros de Roma, otros judíos o prosélitos; también hay cretenses y árabes; y cada uno los oímos hablar de las maravillas de Dios en nuestra propia lengua.»

▶ Salmo responsorial (103)

R. *Envía tu Espíritu, Señor, y repuebla la faz de la tierra.*

Bendice, alma mía, al Señor: / ¡Dios mío, qué grande eres! / Cuántas son tus obras, Señor; / la tierra está llena de tus criaturas. R.

Les retiras el aliento, y expiran, / y vuelven a ser polvo; / envías tu aliento, y los creas, / y repueblas la faz de la tierra. R.

Gloria a Dios para siempre, / goce el Señor con sus obras. / Que le sea agradable mi poema, / y yo me alegraré con el Señor. R.

La vinguda de l'Esperit Sant.
Pintura d'El Greco (fragment),
Museo del Prado (Madrid)

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios

(1Co 12,3b-7.12-13) *(La segunda lectura, en este año B, también puede ser: Ga 5,16-25)*

Hermanos:

Nadie puede decir «Jesús es Señor», si no es bajo la acción del Espíritu Santo. Hay diversidad de dones, pero un mismo Espíritu; hay diversidad de ministerios, pero un mismo Señor; y hay diversidad de funciones, pero un mismo Dios que obra todo en todos. En cada uno se manifiesta el Espíritu para el bien común. Porque, lo mismo que el cuerpo es uno y tiene muchos miembros, y todos los miembros del cuerpo, a pesar de ser muchos, son un solo cuerpo, así es también Cristo. Todos nosotros, judíos y griegos, esclavos y libres, hemos sido bautizados en un mismo Espíritu, para formar un solo cuerpo. Y todos hemos bebido de un solo Espíritu.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 20,19-23)

(El Evangelio, en este año B, también puede ser: Jn 15,26-27; 16,12-15)

Al anochecer de aquel día, el día primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros.» Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo.» Y, dicho esto, exhaló su aliento sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos.»

COMENTARI

Enviats per l'Esperit Sant

La Pentecosta, a l'Antic Testament, era una festa alegre de la collita: la nova Pentecosta, que celebrem cinquanta dies després de Pasqua, és causa d'una festa de la collita, d'acompliment i consumació. És el fruit de la Pasqua, de la seva exaltació al Pare i de la seva presència en la comunitat cristiana. Sense la vinguda de l'Esperit, la Pasqua quedaria incompleta. L'Esperit Sant és el misteri més íntim de Déu, com qui diu el seu cor, i és el darrer i més exterior do de Déu per al món. Renova la creació des de dins. Qui creu en la força d'aquest Esperit i demana que vingui se sentirà mogut per l'Esperit.

Diu Jesús: «Quan vindrà el Defensor, l'Esperit de veritat, l'Esperit que ve del Pare, us guiarà cap a un coneixement de la veritat sencera». La vida nova brolla del do de l'Esperit, diu sant Pau, fa que tots els qui hem rebut l'Esperit caminem «segons l'Esperit». L'Esperit és font i garantia de llibertat per aquells que es deixen guiar per l'impuls interior de l'Esperit. Ja que tota la voluntat de Déu es concentra en el precepte de l'amor, per aquells que segueixen l'impuls interior de l'Esperit, no els cal el control extern de la llei perquè actuen espontàniament segons les exigències de l'amor. Per això cantem «Veniu, Esperit Sant, ompliu el cor dels vostres fidels i enceneu-hi la flama del vostre amor». Hem de viure no *al nostre aire* sinó a l'*aire* (Esperit) del Crist.

«Sense l'Esperit Sant Déu queda molt llunyà, Crist és una figura del passat, l'Evangelí és lletra morta, l'Església, una mera organització, l'autoritat, un poder dominador, la missió, una propaganda, el culte, una evocació, i l'actuar cristià, una moral d'esclaus. Però amb l'Esperit Sant, tot l'univers gemega amb els dolors d'infantament del Regne, el Crist Ressuscitat s'hi fa present, l'Evangelí és una força que dóna vida, l'Església realitza la comunió trinitària, l'autoritat és un servei alliberador, la missió, una Pentecosta, la litúrgia, un memorial i una anticipació, i l'actuar humà esdevé cada vegada més diví» (Ignatius de Latakia).

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

CRÒNICA

Pasqua del Malalt. La celebració diocesana va ser diumenge 10 de maig, amb l'eucaristia a la Catedral de Sant Llorenç a les 16.30 h, presidida pel bisbe Agustí i amb força representació de malalts i agents de la Pastoral de la Salut. A continuació va haver-hi una estona d'animació lúdico-festiva, amb la intervenció d'un grup de *mariatxis* i un pisolabis, que van tenir lloc a la sala del Centre Parroquial. El lema d'aquest any 2015 ha estat «Sapientia cordis. "Jo era els ulls del cec i els peus del coix" (Jb 29,15)».

AGENDA

Pregària vocacional. El proper dijous, l'últim del mes, dia 28, a les 19 h, a la capella de la Casa de l'Església, tindrà lloc un nou moment de pregària per les vocacions, amb el testimoniatge d'un religiós o religiosa, que il·lustrarà la pròpia vocació, en l'Any de la Vida Consagrada.

125è aniversari del col·legi St. Ramon. En el marc de les celebracions pels 125 anys de vida d'aquesta escola de Vilafranca del Penedès, el proper dissabte 30 de maig, a les 20 h, se celebrarà una eucaristia,

Jornada Pro Orantibus. El proper diumenge 31 de maig, de la Santíssima Trinitat, se celebra aquesta Jornada, com a expressió de reconeixement, estima i gratitud pel ric patrimoni espiritual que representen els consagrats i consagrades en la vida contemplativa. Enguany s'emmarca en l'Any de la Vida Consagrada i l'Any Jubilar Teresià, per això, el lema escollit és l'expressió de santa Teresa, «Sólo Dios basta». Els objectius de la Jornada són els de donar a conèixer la vocació específicament contemplativa i el de promoure iniciatives pastorals per incentivar la vida de pregària. En aquest context, el bisbe Agustí visitarà diumenge 31, a les 10.30 h, l'ermita de la Santíssima Trinitat, de Sitges, on celebrarà l'eucaristia.

presidida pel bisbe Agustí, a la Basílica de Santa Maria de Vilafranca, per a tota la comunitat educativa.

ESPIRITUALITAT

Exercicis espirituals a la Casa de Betània. Del 20 al 29 juliol. Per a religioses. Predicarà P. Jaume Boada, op. Més informació: Maria Eva Manonellas, Casa de Betània, c/ Bonavista, 37 - Tel. 933 751 102 - Cornellà de Llobregat.

CULTURA

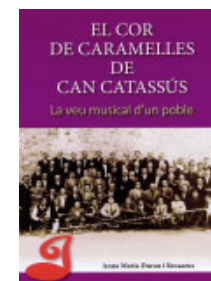
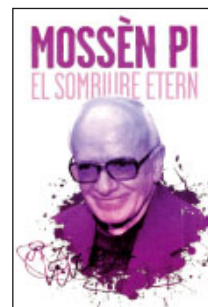
Lo últim citi. Les associacions culturals de Molins de Rei (Amics del

Museu, Fòrum XXI i la parròquia de Sant Miquel) amb la col·laboració de l'Ajuntament de Molins de Rei i el Museu Municipal, organitzen el proper dimecres 27 de maig a les 20.30 h a la Sala Gòtica (Pati del Palau de Requesens, s/n) de Molins de Rei, la projecció del documental *Lo últim citi. Sant Pere de les Puelles i Santa Clara de Barcelona a la Guerra de Successió* produït pel Servei d'Arxius de la Federació Catalana de Monges Benedictines. Després de la projecció hi haurà un petit col·loqui amb les directores del documental.

Mn. Pi, el somriure etern. El passat mes d'abril, a Martorell, s'edita una miscel·lània dedicada a Mn. Josep Pi i Raventós, que morí el 23 de novembre de 2009, amb una presentació del bisbe Agustí i el testimoni de desenes de persones que

el conegueren i l'estimaren. Inclou també una setantena de pàgines de fotografies; es tanca amb uns retalls de premsa i la cronologia de la vida de Mn. Pi, del qual el dia 15 d'octubre d'enguany es complirà el centenari del seu naixement.

El cor de caramelles de Can Catassús.

El dimarts 28 d'abril es va presentar a la Fassina de Cal Guineu, de St. Sadurn d'Anoia, aquest llibre. L'autora, Anna Maria Duran, membre de Mans Unides de la diòcesi, ha fet un treball de memòria oral, del 1943 al 1958, d'aquest cor de caramelles, format només per homes. Entre els assistents a l'acte, més de dos-cents, hi havia antics cantaires que van amenitzar la presentació amb algunes cançons de l'època.

CATEDRAL

Dedicació del temple. Dimarts 26 de maig, 20 h. El bisbe Agustí presidirà l'eucaristia a la Catedral de Sant Llorenç, en el dia de la dedicació d'aquest temple.

ECO DE LA PALABRA

Espíritu también en política

Nuestro sueño es ver el Espíritu Santo también en el ámbito de la política. La circunstancia de una convocatoria de elecciones reaviva en nosotros las cuestiones relativas a nuestra condición de ciudadanos, que han de cumplir sus deberes cívicos manteniéndonos fieles a su conciencia. Al mismo tiempo nos hace pensar en el problema de la Iglesia como tal y la política, o en el interrogante sobre la relevancia de la fe y la moral cristiana en el campo del ejercicio del poder y la organización social...

Cuestiones que podrían tener una respuesta clara, hasta cierto punto, si nos mantuviéramos en el ámbito de los principios. Pero que son cada vez más complejas a medida que descendemos a lo concreto.

Partimos del supuesto de que con el Evangelio en la mano nadie podrá decir que es moralmente obligatorio votar a un partido determinado (salvo en circunstancias muy excepcionales). En principio, dentro de la moral cristiana caben diversas opciones políticas, aunque no todas las que se ofrecen son aceptables. La moral evangélica en lo social marca un cauce, unos lindes, como son la defensa y promoción de la

dignidad de toda persona humana con sus derechos fundamentales, el respeto a su libertad individual y colectiva, el principio de subsidiaridad, la propiedad y el destino universal de los bienes, etc. Dentro de ese cauce caben diversas opciones políticas, que acentúan un valor u otro, según la propia escala de valores y el juicio que cada una hace de la realidad y de las respuestas convenientes y posibles.

Pero la complejidad de una respuesta concreta frente a las elecciones convocadas actualmente, se ve acrecentada a causa del panorama que presentan hoy las ofertas políticas. Además de conocer y valorar los programas de las distintas opciones, la situación actual nos exige, más que nunca, «fiarnos» de unos políticos u otros.

«Fianos», en primer lugar, de la política. Es decir, creer en la política como tal. Saber que es necesaria y que es posible ejercerla con acierto y según unos principios morales, que creemos inalienables. Creer que es posible una política justa, honrada y democrática. Creer que es posible un ejercicio del poder en nombre del pueblo, orientado exclusivamente a servir al bien común.

Fianos de los políticos, como quien se fía del médico, del juez, del técnico que arregla un electrodoméstico o del abogado. Éste es un problema añadido, porque el político, para merecer la confianza, ha de acreditarse a nuestros ojos. Hoy más que nunca ha de contar la persona misma del político.

Pero, ¿cómo se acredita un político ante el pueblo que le ha de votar? Mediante sus palabras y la imagen que da. Pero en estos tiempos la demagogia y la construcción artificiosa de la imagen pública son muy fáciles. Será mejor fijarse en los hechos, en sus obras y su trayectoria personal. Y en esto no convendrá abusar de la distinción entre «lo privado y lo público»...

No nos avergüenza pedir maximalismos. Quiéramos políticos virtuosos. El sueño de un cristiano es ver que el Espíritu Santo inspira y acompaña a los políticos. Creemos que el Espíritu Santo busca inteligencias, sensibilidades y voluntades que, desplegando uno de los servicios más hermosos que uno puede hacer a los hermanos, nos ayuden a construir la ciudad.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat